

EN DE RECORDHOUDER IS...

Een paar dagen geleden kreeg ik van mijn kleinzoon een mail: *“Pépé, sorry maar ik heb uw record. gebroken.”* Ik schreef terug: *“Goed maat, proficiat.”* Wel had ik een probleem want ik had helemaal geen record. Ik was wel gecharmeerd dat hij dacht van wel. Een paar dagen later zegt mijn echtgenote: *“Van Gent, als ge eens tijd en goesting moest hebben, kijk dan eens naar dienen DVD-recorder want er zit geen leven meer in... hij begint al op u te gelijken.”*

Vijf minuten later vielen mijn veertig oude Belgen: dat record. moest *recorder* zijn. Ja, die mannen korten alles af.

Ik doe dat nu ook als mijn vrouw vraagt hoeveel ik er gedronken heb dan zeg ik zes. Allee, eigenlijk moet het zestien zijn, hoho. Neenee, ik drink geen pintjes! Maar ik begon ongewild meer op het woord ‘record’ te letten en was verbaasd hoeveel maal per dag het te horen en te zien was en is!

- 's Morgens bij het opstaan zegt de halve trouwboek: *"Ja ventje, g'et van de nacht weer uw record snurken gebroken. 'k Ga mij nog 'n een keer draaien."*
- In de gazet op de frontpagina: 'Record aantal doden bij aanslag.....',
- 'Duivenmelker krijgt recordbedrag voor zijn Rosten' (Chinees wist niet dat hij ook zijn vrouw moest meenemen...).

En dan in het sportgedeelte, de speeltuin van de recordjagers:

- 'Zwitser breekt wereldrecord schansspringen met 4 meter (en ook zijn twee benen)',
- 'zwemmer breekt wereldrecord...,'
- wielrenner br. ...'.

In alle sporten zijn er recordpogingen om dan nog te zwijgen over de meest zotte toeren die in het 'Guinness Book of Records' komen.

Denk aan het snelst ontstoppen van 100 bierfleskes, de langste tong , de hoogste toren van lucifers, het meeste verhalen met een hoek af... En het ergste moet dan nog komen op de laatste bladzijden; de economische en financiële wereld, vol met records van opslagen, dalingen, faillissementen en ontslagen. Zelfs in de weerberichten is men niet vies van dat woord en dan vraag ik mij af: "Zijn zij nu echt fier als er warmte- of regenrecords gebroken worden en ge dan de bijwerkingen ziet?"

Maar het zit in de genen van de mens; de beste willen zijn en dan liefst van de hele wereld . Voor de meesten is dit tijdelijke roem, voor andere de eeuwige en voor een minderheid hun financiële veiligheid.

Maar het is niet allemaal rozengeur en maneschijn want menig strever heeft het ook met zijn gezondheid of zelfs leven moeten bekopen. Ik heb er wel bewondering voor maar zal het toch bij het breken van glazen houden, hoho .

John Massis, een Vlaamse krachtpatser en tandacrobaat, haalde in de jaren '70 meerdere malen het Guinness- recordbook met zijn onnavolgbare stunts. Hij plooidde ijzeren staven in alle vormen en krullen met zijn handen en tanden. Menig kunstsmid begon te vrezen voor zijn ambacht.

Na een paar jaar gewerkt te hebben in een circus trok hij de wereld rond met zijn bovenmenselijke stunts. In Tokyo tilde hij met zijn tanden een auto van de grond en trok er één honderden meters ver. De jaren daarop hield hij met zijn gebit een motor staande, een helikopter aan de grond en trok een trein voort over de rails.

In Grimbergen hield hij zelfs een vliegtuig aan de grond. John was wereldberoemd en genoot van de aandacht van de pers en tv.

Maar het venijn zat in de staart; de aandacht slonk en hij werd plots niet alleen gedumpt maar ook in een programma van Jan Van Rompay belachelijk gemaakt

voor heel Vlaanderen. Zijn suikerziekte in combinatie met de miskenning maakte hem depressief en op 11 juli 1988 stapte hij uit het leven. Hij ligt begraven op het kerkhof van Gentbrugge.

Op zijn grafsteen staat één van zijn plooi kunstwerken als bewijs dat daar een man ligt die zijn *'godsgeschenk'* deelde met zijn medemens, maar ook moest ondervinden dat bewondering en aandacht veelal momentopnames zijn. Zijn records zijn voor eeuwig geboekt!

Maar in het Scheldedorpke Zevergem woonde in die periode een grote fan die hem niet alleen bewonderde maar ook nadeed. Met alle gevolgen van dien. Marcel DV, half de veertig, 1.70 m groot, 60 kilogram nat gewogen, vetgehalte zero zero zero 0,1 en een dikke snor die zijn te grote neus wat camouflerde. Hij was gehuwd en vader van twee dochters. Ze woonden in een rijhuisje achter de kerk, de *'cité'* genoemd. Het was een man van twaalf stielen en dertien ongelukken.

Wel had hij in het dorp drie buitenverblijven... Juist, de drie herbergen in de dorpskom. In ieder café had hij zijn vaste plaats aan de toog. Nooit zat daar iemand anders want hij zat daar bijna altijd. Iedere vaste klant die binnen kwam zei: *"Voor mij een pintje en geef 'Tarzan' ook iets."* Want zo was hij gekend in het dorp en ver daar buiten.

Tegen één zaak kon hij niet en dat was zeggen: *"Dat kunde gij niet."* Want hij deed het en dat wisten de tooghangers. Ik was getuige van zijn ongelooflijke krachttoeren 'a la Massis'.

Voor een paar borrels en met een paar op kroop hij onder de tapbiljart en tilde die met zijn rug op, stak een breinaald door zijn wang, at een stuk glas op en haalde met zijn tanden een bak bier uit de kelder. En nog zo veel meer!

Hij trok zelfs voor een grote belangstelling een volkswagen voort met zijn tanden met daarin de pastoor en drie gasten van de chiro, de zwaarste natuurlijk. Wat hij niet wist was dat de voorkoffer vol met kasseistenen lag. Hij was een begrip in de streek en zijn stamcafés deden gouden zaken want in de weekends viel er steeds iets te beleven als 'Tarzan' verscheen.

Het was de tijd van de recordpogingen, hoe zotter hoe beter: 48 uur biljarten, 3 dagen kaarten of bollen, paalzitten, in een kist onder de grond liggen, het record meeste vinkenliedjes , worsten eten...

Alle records werden continu scherper gesteld en de spoedafdelingen van de ziekenhuizen hielden hun hart vast. 'Tarzan' liet zich eens te meer uitdagen om 48 uur op de rollen te rijden in het café naast de kerk. Alles werd op een vrijdagavond in gereedheid gebracht en het café zat nokvol met supporters en ramptoeristen want Tarzan op een koersfiets op losse rollen was nieuw en spektakel verzekerd.

Iets voor 20 uur verscheen hij in een retro-koerstenu van Wiels Groene Leeuw: gekregen van de lokale oud-winnaar van de Ronde van België in mei 1951 Lucien Mathys. Wie was zijn vurigste supporter toen? Juist, mijn pa. En wie moest er die dag gedoopt worden? Juist. Ikke. En hoe noem ik? Juist, Lucien...

Den 'Tarzan' was omringd door zijn verzorger, dorpsfiguur nummer twee Edmond Dhaene. Kort, struis, altijd in kostuum en hoed, in de mond een dikke sigaar. Iedere zin begon hij met: "*Viere viere*", en eindigde ook zo. Onder het toezicht van een deurwaarder uit Gent kroop 'Tarzan' op zijn stalen ros, trok de voetriemkes aan en vertrok voor hopelijk 48 uur: 50 minuten rijden, 10 minuten pauze in de keuken.

De aanmoedigingen die avond waren te horen tot in de kerk. Hij doorstond de nacht goed en de pijl op de grote snelheidsmeter trilde rond een snelheid die voldoende was om niet te vallen. Hij werd goed verzorgd door de bakker en beenhouwer die zorgden voor de bevoorrading. De supporters stonden in voor de vitaminedrankjes in de bidons, hoho.

Zaterdagavond rond 20 uur is hij 'half koers'. De aanmoedigingen zijn weer optimaal, Tarzan draait iets meer vierkant. Maar na een nieuwe bidon, aangereikt door een echte verzorger, krijgt hij terug brandstof. Zelfs teveel! Plots gaat de wijzer op de grote snelheidsmeter de hoogte in en het gesupporter stijgt ten top. 'Tarzan' zit plots in spurtmodus.

Zijn vaste verzorger Edmond schiet wakker en tracht hem tot de orde te roepen. Maar plots beginnen ook de rollen in overtoeren te draaien, kraakt de oude koersfiets in al zijn voegen en... 'Tarzan' en vélo verlaten de installatie en kwakken aan grote snelheid tegen de tapbiljart.

Het is plots stil. Op het gekreun na van onze held, want hij ligt uitgeteld op de tappen van zijn geliefkoosde stuntwerktuig... Maar, hij leeft. Na wat plakkers hier en daar staat hij een half uur na zijn 'halve recordpoging' terug aan de toog met een sigarenbak vol bierbonnekes van de supporters.

Op naar het volgende.

Lang is Zevergem niet uit het nieuws geweest want de zomer daarop daagde hij zijn broer Firmin, een amateurbokser bij 'Ghent Boxing', uit voor een kamp. Op een zaterdagmiddag stond een echte boksring te blinken op het pleintje voor het stamcafé van 'Mohamed Tarzan'.

Een paar honderd mensen waren afgekomen op de kamp van de eeuw. Onder luid applaus deed hij zijn intrede, gehuld in een kamerjas met daarop de letters 'TZ' want zijn schouders waren niet breed genoeg voor 'TARZAN'. Zijn begeleider was weer 'viere- viere'.

De kampeider stelde de twee kemphanen voor en het verschil was goed merkbaar; net *'de sterken tegen de strijkplank'*. Maar met Marcel wist ge nooit. De klok in de toren sloeg acht maal en de kamp begon. 'Tarzan' vloog er direct in maar de semi-prof ontweek alle slagen want wie weet zat er geen hoefijzer in broere zijn handschoenen. 'Tarzan' danste, sloeg, werd berispt door de scheidsrechter voor slagen onder de gordel en hing regelmatig in de touwen. Maar door de goede zorgen van Edmond hield hij vol.

Ronde zes, 'Tarzan' had het water (?) niet in de emmer gespuwd maar ingeslikt. Als een razende furie kwam hij op zijn broer afgestapt. Firmin, die hem meerdere malen had uitgelegd dat het om een vriendenkamp ging en geen wereldkampioenschap tot ter dood, zag dat broere aan het doorslaan was en kreeg een linkse en rechtse te verwerken wat niet in de afspraak zat. De omstaanders werden zot en scandeerden: "Tarzan, Tarzan."

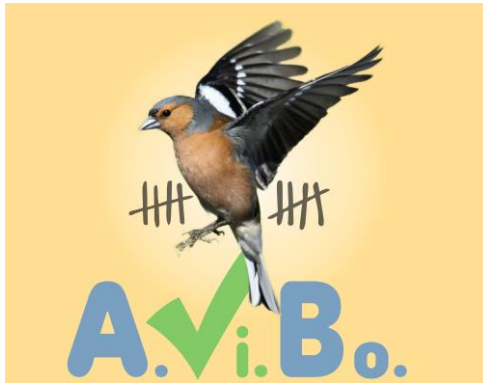
Firmin greep in met een echte linkse en rechtse gevolgd door een uppercut. Tarzan ging twintig centimeter van de grond, zag sterren, hoorde de torenklok één maal slaan om 20.30 u en werd pas wakker met veel hoofdpijn en twee blauwe ogen toen ze negen maal sloeg. Maar zijn sigarenbakje was opnieuw vol!

Zijn laatste grote stunt was in 1980. Hij kroop in een boom voor het café en zou daar dagen en nachten in verblijven tot het record gebroken was. Beneden stond een emmer met koord voor de bevoorrading. Na zes uren vogelke spelen en meerdere emmers met borrels i.p.v. krachtvoer kwam hij naar beneden tegen een hoge snelheid. En hij had een record: zes ribben gebroken!

De jaren daarna zat 'Tarzan' in hetzelfde schuitje van zijn idool Massis; er werd nog alleen gesproken over zijn stunts. En goed gelachen. Maar zijn plaatskes aan de toog waren nog de zijne en "Geeft er Tarzan ook énen" hoorde ge ook nog. Ze zijn hem nooit vergeten!

Op zondag 3 maart is er in Waregem ook een recordpoging: **'de grootste algemene vergadering A.Vi.Bo. ooit'**.

Wie wil op de foto staan in het 'Guinnes recordbook' moet daar aanwezig zijn!

Ik breng Jeane mee want 'Tarzan' is er spijtig genoeg niet meer.

Lucien van Gent